

ратъ плененитѣ турски войски въ Търново, а рускитѣ войски веднага да заминатъ за Одринъ. Щомъ стигнахме съ пленниците въ Търново, още не починали, получихме заповѣдь да заминемъ за Елена и по-нататъкъ, дето турски башибозуци вършели злосторничество надъ българитѣ.

— Колко дружини сте, попита единъ старъ човѣкъ.

— Ние сме 6 опълченски дружини, всѣка дружина по 1000 човѣка. Имаме 100 конника и нѣколко топове.

— По брой сме малко, но по юнащина сме силни, рече единъ офицеръ.

Народътъ се радваше на опълченцитѣ, но не можеше да ги угости, защото въ село не бѣ останало нищо: ни свине, ни говеда, ни кокошки, ни друга храна.

Опълченцитѣ натовариха раницитѣ си и въ голѣмия снѣгъ потеглиха за градъ Елена. Тѣ ношуваха въ двата манастиря, св. Илия и св. Никола.

Опълченцитѣ въ Елена, Беброво, Константинъ и Стара рѣка.

На 9 януарий опълченскитѣ дружини стигнаха въ Елена. Но града бѣ безъ храна, безъ дърва, безъ дрехи. Опълченцитѣ бързо заминаха за с. Марянъ и заеха старитѣ руски позиции. Ала студътъ бѣ толкова силенъ, че дружинитѣ се прѣснаха по околнитѣ колиби за подслонъ.

Населението, като видѣ български войници, започна да се прибира отъ скривалищата си въ Балкана и да навлиза по домоветѣ си въ селата. Но всички бѣха толкова обедняли, че нѣмаше съ що да се отблагодарятъ на опълченцитѣ.